

The background is a complex, dark blue and black steampunk-themed illustration. It features a large, intricate clockwork mechanism with various gears, cogs, and mechanical parts. A large, ornate key with a golden head and a red ribbon is positioned on the right side. The overall aesthetic is highly detailed and mechanical.

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

KLÍČ K ČASU

FRAGMENT

Časodějové

Klíč k času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Natalja Ščerba

Časodějové – Klíč k času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

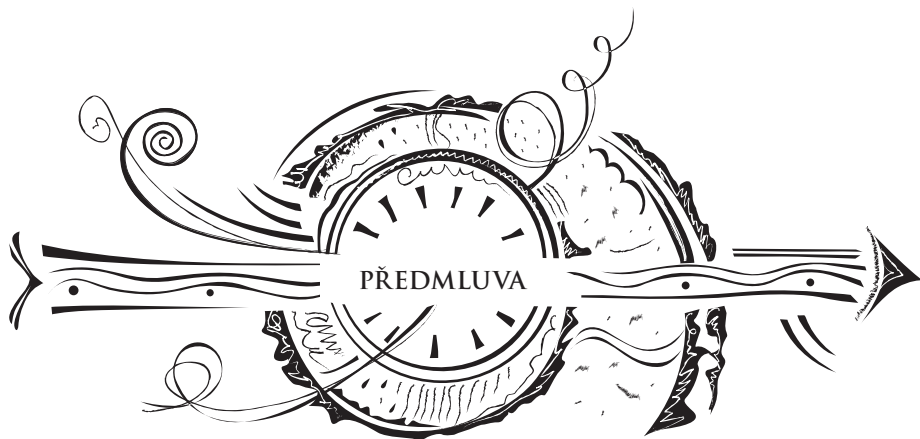

ALBATROS MEDIA a.s.

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

KLÍČ K ČASU

 FRAGMENT

 brovské skalisko, které se tyčilo nad stromy uprostřed temného lesa, vypadalo ohyzdně a strašidelně. Čertova skála byla považována za prokleté místo. Když se sem někdo náhodou zatoulal, raději se rychle otočil k odchodu a upřený pohled vysokého kamene cítil ještě dlouho v zádech. Kolem kvapně proběhl srnec, pták rychle zamáchal křídly a ve zvláštním, doslova začarovaném lese znovu zavládlo ticho.

Muž, jenž usedl na balvan porostlý mechem, vzbudil zájem lesních obyvatel. Už dávno tu neviděli člověka.

Na sobě měl elegantní oblek a nablýskané boty. Bylo až s podivem, že si je neušpinil na zablácených lesních cestách.

Nespouštěl oči z trhlíny, která rozdělovala skalisko až k vrcholu, jako by čekal, že to kámen nevydrží a rozlomí se na dva kusy. Tu a tam se ten zvláštní člověk podíval na nebe. Stmívalo se a na zem se snášely dlouhé šedivé stíny.

Najednou spodní část skály zahalila šedavá mlha a v malých proudech se vznášela na mýtinu.

„Konečně!“ vydechl s úlevou muž a povstal. „Buď zdráva, Eleno.“

Z mlžného oparu vystoupila temná postava. Žena si odhrnula

kápi širokého fialovočerného roucha a její plavé vlasy se za-
blýskly měsíčním stříbrem.

„Vítám tě, Severine,“ řekla tiše, lusкла prsty a rukou udělala
sotva znatelný kruhový pohyb. Ve vzduchu přímo nad nimi se
jako na obyčejném lustru rozsvítil půlkruh zářících světél.

„Vypadáš neobvykle,“ pokračovala příchodí.

„V tom světě vypadají všichni bohatí a vážení lidé takhle.“

„Na Ostale mají zvláštní oblečení,“ prohlížela si udiveně spo-
lečníka.

„Doufám, Eleno, že jsi sem se mnou nepřišla probírat módu...“

„Promiň, Severine,“ upamatovala se žena. „Přišla jsem ti sdě-
lit novinky. Hodináři jsou znepokojeni, dokonce i ty arogantní
víly souhlasily s krátkým jednáním. Jak víš, budeme jednat
o Klíčích... Řád očekává tvůj návrat.“

„To nejsou žádné novinky.“

Přistoupil k ní blíž a naklonil se k jejímu obličejí, jako by se
bál, že je někdo uslyší, ať už člověk, srna nebo pták.

„Co tě vlastně trápí, Eleno?“

„Tak jako všechny, přitažlivost dvou světů.“ Podle jejího hla-
su se zdálo, že znervózněla.

„Přitažlivost?“ Muž se prudce napřímil. „Pohlcení, Eleno. Na-
zývej věci pravými jmény. Jeden svět pohltí ten druhý, protože
časová propast, kterou tak nerozumně vytvořili staří hodináři,
aby rozdělili Zemi na dvě stejné části, se rychle zmenšuje. Ale
čas usiluje o rovnováhu, proto jeden svět zemře. Zmizí, rozplyne
se v prázdnotě. Promění se v nic. Lidé, města, lesy, moře i oceá-
ny... Ale hlavně vědomosti, nashromážděné za celá tisíciletí, se
ztratí, a civilizace zanikne. Svět stínů zmizí v propadlišti dějin,
v bezčasu. Zůstane jen ta země, která je skutečná. Eflara, nebo
Ostala? Jsem zvědavý, která z těchto planet bude silnější.“

„Severine, přestaň,“ Elena si konečky prstů protřela spánky
a zatřepala hlavou, jako by chtěla odehnat tu strašnou vidinu.

„Eleno,“ jeho hlas zněl o něco laskavěji, „není proč se strachovat. Moc dobře víš, že náš plán se brzy naplní. Musíme jen chvíli počkat, až skončí mé vyhnanství.“

„Ano, lhůta tvého trestu vyprší čtvrtého května... Přesně za rok se můžeš vrátit a nechat své děti projít zkouškou stupně časodějnického daru... Nebude to snadný den.“

„Ano, nebude snadný...“ ozval se muž jako ozvěna. „Ještě něco, Eleno...?“

Nervózně si propletla prsty, chvíli se odhodlávala položit mu tuhle otázku. Ale brzy pokračovala:

„Severine, chtěla bych vědět, jak ses rozhodl s fejrrou?“

„Tak tohle tě trápí...“ nespěchal s odpovědí. „Proto je tvůj krásný obličej tak zachmuřený. Přál bych si na ni zapomenout. A na všechno, co je s ní spojené.“

„Ale ostatní nezapomenou,“ horlivě namítla žena. „Jestli se ukáže, že má vysoký stupeň časodějnického daru, mohla by zdědit všechny tvoje země, zámky, továrnu a ještě... Víš, co mám na mysli. Právo na narození nemůžeš zvrátit. Ale můžeš mu předejít, když použiješ čas.“

„To máš pravdu.“

„Severine, musíš se jí zbavit,“ naléhala žena. „Řád to žádá. Všichni čekají, jak se rozhodneš.“

„Řád?“ ušklíbl se. „Nebo jsi to ty, kdo o to žádá, Eleno?“

„Severine, vždycky jsem se pokorně podřizovala tvým příkazům...“

„Vím to,“ přerušil ji rázně, „a cením si tvojí věrnosti a oddanosti.“

„Dovol mi, abych se s ní vypořádala sama,“ zašeptala hroucně žena. „Nebude dlouho trpět.“

„O tom pochybuju, Eleno, na to jsi příliš krvelačná. Navíc nemáš ráda víly. Přitom jsou to taková silná a nádherná stvoření.“

„S ostrými křídly,“ zašeptala nenávistně a z nějakého důvodu se chytila za hrud'. „Severine, nebudu klidná, dokud bude ve světech existovat jen jediná víla...“

„Tak takhle je to?“

Křečovitě si vzdychla a potlačovala vztek.

Muž si odkašlal.

„Nikdy jsem nechápal,“ poznamenal, „proč se hodináři a víly nenávidí. Že by kvůli odlišnému tvaru křídel? Nebo snad kvůli jejich počtu?“

Žena sebou škubla, ale mlčela.

Severin si překřížil ruce na hrudi a zvedl oči k temnému nebi, které bylo poseté zářícími vzdálenými světy.

„Bydlí tady na Ostale mezi obyčejnými lidmi,“ pokračoval, aniž by odtrhl oči od blikajících nebeských světél. „Možná z ní vyrostla obyčejná fejra. Nikdy jsem svou dceru neviděl.“

„Měl by ses jí zbavit!“ naléhala znovu Elena. „Z malých problémů vyrostou velké. Zlo se musí zničit, dokud je čas.“

„Eleno, Eleno,“ zavrtěl hlavou Severin, „abych poznal, jestli má časodějnický dar, budu ji muset přivést k sobě domů a nechat ji projít zkouškou stupně časodějnického daru... Je to risk.“

„A co když zkouškou projde, co s ní uděláš?“ pokračovala znepokojeně Elena a také vzhledla k nebi.

„Doufám, že nikdy časovat nebude,“ zvýšil hlas muž. „Nikdy. Nebojím se o dědické právo podle stupně časodějnického daru, protože věřím v syna. Určitě má vysoký stupeň, cítím to.“

„Dovol mi to udělat,“ zašeptala znovu Elena, sklonila hlavu a klekla si před muže na jedno koleno. „Dovol mi ji zabít. Dokud je zlo v zárodku.“

Najednou se zvedl vítr a vysoké borovice znepokojeně zaskřípaly. Zdálo se, že mlčenlivý les ožil, temné koruny jeho stromů zašuměly a zašeptaly v tiché beznaději, jako by se snažily přehlušit to, co se chystal odpovědět muž.

„Mám zajímavý plán,“ řekl tiše, ale zřetelně. „Jestli mi vyjde, přenechám ti právo rozhodnout o jejím osudu. Ale přísahěj, že dokud ti nedám pokyn, ani prstem se jí nedotkneš!“

„Dobře, přísahám,“ tiše, ale zřetelně pronesla Elena.

V tělocvičně bylo horko a dusno. Děti byly unavené, trénink už měl dávno skončit, ale kdepak!

„Míšo, co to vyvádíš? Udělej to salto do boku znovu.“ Korpulentní trenérka překvapivě svižně vyskočila z lavičky. „Bože můj, ty seš jako tuleň v cirkuse! Všichni ostatní sednout, kolikrát to mám opakovat.“

Nemusela to opakovat ani jednou. Děti si s radostí posedaly na lavičky a soucitně pozorovaly neforemného Míšu, který se znovu postavil na kraj žíněny. Chlapec se rozběhl, udělal dva přemety za sebou a po nevydařeném saltu do boku opět přistál na zadku.

„Míšo, Míšo,“ zavrtila hlavou neúnavná trenérka, „jestli to s tebou takhle půjde dál, na letní sportovní tábor můžeš zapomenout. Vasilisko, ukaž nám, jak se to dělá!“

Z lavičky se zvedla vysoká hubená dívka se dvěma temně zrzavými culíky a s jistotou se postavila na kraj žíněny. Zhluboka se nadechla, vypnula hrud', zlehka se rozběhla a udělala salto do boku a potom ještě jedno vpřed.

„Tak prosím,“ pochvalně kývla hlavou trenérka, „vezmi si z ní příklad.“

„Takhle to nikdy nedokážu,“ namítl sklíčeně Míša, „mám jinou tělesnou konstituci.“

„To není ten důvod! Dieta a ještě jednou dieta. A to se týká vás všech! Na ty, kdo nedodržují správnou životosprávu, si

posvítím na letním táboře! Tak, už jsme měli dávno dělat na vystoupeních. Jednou to projedeme a skončíme. Ticho!“ trenérka zamávala rukama na protestující děti. „Projede si to alespoň naše trio. Inko, Světlano, Vasiliso, pojdte na to!“

Tři gymnastky se postavily doprostřed žíněnky a zaujaly výchozí pozici. Pokrčené ruce měly zvednuté, záda prohnutá a pravou nohu vysunutou na špičce. Vasilisa stála vepředu, protože byla z dívek nejmenší.

Zazněla rychlá rytmická hudba. Sestava byla synchronní, gymnastky měly celou dobu na tvářích okouzlující úsměv. Vypadalo to, jako by se dívky v tanci jen vznášely.

„Výborně, to stačí! Inko, ve skocích jsi trochu těžkopádná, a Světlo, ty jsi nejistá v otočkách. Musíš je dělat elegantněji! A ty Vasiliso,“ trenérka položila zrudlé dívce ruku na rameno, „k tobě mám jen jednu výtku. Ostříhej si vlasy, co ty na to? Brzy se do nich zapleteš.“

„Ale nezapletu,“ pronesla dívka neoblomně a svěřila hlavu. „Mně se to takhle líbí.“

„No dobře,“ vzdala se snadno trenérka, „jsou to tvoje vlasy. A Vasilisko, mám pro tebe důležitou zprávu, něco jsem pro tebe zařídila. Městská rada se rozhodla zaplatit jednomu sportovci letní tábor, tvoji přihlášku už mám v kapse.“

„Děkuju vám,“ zarděla se dívka, „to jste nemusela.“

„Ale musela!“ odpověděla přísně trenérka a k velké radosti svěřenců oznámila: „Tak jo, pro dnešek to stačí, rozchod.“

„Trénovali jsme o hodinu dýl, než jsme měli! Kdy asi máme dělat úkoly! Ani se neudržím na nohou!“ stěžovaly si dívky v šatně jedna přes druhou.

„Podívejte, venku už je tma, máma má o mě určitě strach,“ protestovala nejhlasitěji Inka. Tato světlovlasá šestnáctiletá dívka byla nejstarší z celého družstva.

„A ještě to vystoupko nakonec... se úplně pomátla!“

„Prostě chce, abychom na táboře vyhrály v soutěži oddílů,“ neudržela se Vasilisa. „Nejvíc ze všeho si přeje, aby mohla Letní pohár vystavit u sebe v kabinetě.“

Inka se otočila. Neměla Vasilisu ráda, trochu jí záviděla úspěchy a neustálý zájem trenérky o „ubohou sirotu“. Nechápala, že Vasilisa se ve svých necelých třinácti letech stala mistryní hlavně proto, že všechen svůj volný čas věnovala gymnastice, jen aby nemusela být doma.

„No jasně, na tebe doma kromě koček nikdo nečeká,“ popíchla ji zle Inka a přimhouřila oči. „Mohla bys v tý tělocvičně klidně nocovat. Všude je líp než na internátě, kam tě brzo pošlou, chudinko.“

Několik dívek, Inčiny kamarádek, se zachichotalo. Vasilise vmžiku zrudly tváře. Vždycky vzrušením celá zčervenala, i když se pokoušela nedat nic najevo.

„Každý nemá to štěstí narodit se v zabezpečené rodině,“ řekla tiše, ale zřetelně. „Taky je na tobě vidět, že tě dobře živí.“

To byla rána pod pás. Inka byla na gymnastku dost macatá, proto se jí některé skoky moc nedařily.

Inka si zapnula sandály, narovнала se, a najednou bylo vidět, že je o hlavu vyšší než Vasilisa.

„Co jsi to říkala?“

„Slyšelás dobře!“

Bůhví, jak by to skončilo, kdyby se neotevřely dveře do šatny a nevykoukla z nich střapatá klučíčí hlava.

„Vasiliso, jak dlouho mám na tebe ještě čekat!“

Děvčata začala svorně pištět. Chlapec se zastyděl a zmizel.

„Ó, tak ty máš kluka! Třeba se tě ujme,“ pokoušela se vrátit úder Inka, ale vyznělo to dost naprázdno.

Všichni věděli, že Lešek je Vasilisin soused ze stejného vchodu. Proto spolu chodí domů z tréninků. Samozřejmě se jim

„hrozné tajemství“ dozvěděla, pořád říkala svojí opatrovnici babi a tvářila se, že nic netuší.

Vasilisina máma zmizela před mnoha lety. Marta o ní mluvila jako o povětrné lehkomyšlné krasavici. Prý si našla muže, který se k ní hodil víc. Ale vždycky se u toho červenala a uhýbala pohledem. Malá Vasilisa si z toho odvodila, že opatrovnice to říká proto, že ji k tomu někdo navedl nebo prostě proto, aby se vyhnula dalším otázkám. Co ale věděla naprosto přesně, bylo, že její otec žije někde v zahraničí. Babička jí vyprávěla, jak je hodně zaměstnaný, protože pracuje v nějaké důležité tajné firmě. A Vasilise nepíše proto, aby ji nepřivedl do neštěstí. Také jí říkala, že za ní táta možná jednou přijede, až odejde z té záhadné práce.

Marta byla v jejich čtvrti vyhlášená milovnice koček. Vasilisa měla někdy pocit, že se u jejich vchodu scházejí kočky snad z celé planety. Martin třípokojový byt obývalo víc než deset otravných chlupáčů a asi dva tucty se jich ochomýtaly kolem dveří. Co si Vasilisa pamatovala, vždycky se kolem motala spousta koček, po kterých musela uklízet. A navíc je krmit a hlídat, aby se mezi sebou nepraly.

Proto měla dívka radost, že nakonec díky dobrotě a houževnatosti trenérky pojede na letní sportovní tábor. Aspoň na chvíli si od kočičího království odpočine.

Té pohádce, že za ní jednou otec přijede, nevěřila už v osmi letech. Když ve skříni pod ručníky našla tlustý svazek starých dopisů, přestala mu psát. Ani jeden její dopis opatrovnice neodeslala. Poté, co máma zmizela, se pravděpodobně rozhodl, že na dceru zapomene. To bude ta jeho „záhadná práce“.

Vasilisa věděla, že Marta kromě důchodu dostávala ještě nějaké peníze. Jednou za měsíc chodila na místní poštu a domů se vracela s velkými balíky granulí a různými kočičími pamlsky. Vasilise vždycky přinesla malou čokoládu a sobě lahev koňaku, kterou večer celou vypila, což způsobilo, že byla dost

sentimentální. Hladila Vasilisu po vlasech a vyprávěla jí příhody ze svého mládí. Potom obvykle usnula a spala celou noc i den a někdy ještě déle.

A najednou Marta prodělala infarkt. Její srdce nevydrželo, že se ztratila její oblíbená kočka Střela. Stařenku odvezli do nemocnice, a co bude s Vasilisou dál, nikdo nevěděl.

Uplynuly dva týdny a dívka žila sama v bytě jako před tím. Sousedka, teta Hela, jí nosila jídlo, a dokonce jí dávala peníze na běžné výdaje. Vždycky u toho schválně dostatečně nahlas, aby to slyšel celý vchod, dívku litovala a spřádala plány, co s ní bude dál. Lešek jí také nikdy nezapomněl přinést nějakou dobrotu, ale jeho peníze Vasilisa kategoricky odmítala. Vlastně dívka začala tajně doufat, že na ni zapomněli a bude moct žít sama. Třeba si najde opravdickou práci...

Abyste zahнала nepříjemné myšlenky, Vasilisa si zhluboka povzdechla a radostně pronesla:

„Olga mi řekla, že určitě pojedu na ten tábor, věřil bys tomu?“

„Super!“ zaradoval se Lešek. „Náš oddíl taky pojed. Trenér si nejvíc ze všeho přeje, aby mohl Letní pohár vystavit v kabinetě, všem na očích.“

Oba se začali hlasitě chechtat. A jak si tak povídali, ani si nevšimli, že už jsou skoro doma. Zbývalo jenom projít kolem plotu mateřské školy a...

„Hej, padavky!“

Oba dva se otočili. To se dalo čekat. Inka. A nebyla sama. Byl s ní její přítel, boxer Víťa. Vasilise přeběhl mráz po zádech neblahou předtuchou.

„Mám takový pocit, že ses zapomněla omluvit, zrzavá hubatá!“ zaskřehotala Inka.

Víťa se podle ušklíbl a popošel k nim blíž.

„Za co by se ti měla omlouvat?“ zeptal se nevlídně Lešek a postavil se před kamarádku.

„Co je ti po tom!“ Inka přimhouřila oči. „Uhni, chlapečku, nepleť se do toho. Zrzavá si už dávno koleduje o lekci.“

„Nejsem zrzavá!“ odpověděla vyzývavě Vasilisa, schovaná za Leškovým ramenem. „A omlouvat se nebudu, kolohnátko!“

„Mlč, ty padavko!“

Víťa výhrůžně zakřupal prsty.

Nakročil směrem k Leškovi a chtěl ho udeřit do nosu. Ale ten pořízka předběhl. Rychlým pohybem jej popadl za předloktí, podtrhnul mu nohu a povalil ho na zem.

Bohužel to byl jen krátký okamžik převahy. Víťa zařval, s námahou se překulil a s Leškem se začali válet po zemi. Rozzuřená Inka se vrhla na Vasilisu, ale ta stihla uskočit stranou, protože střízlivě vyhodnotila svoje šance proti dlouhým vytaseným nehtům své protivnice. Však to taky za ty drápy kolohnátka mnohokrát od trenérky schytala.

Naštěstí šla kolem veselá početná skupinka, která rváče za uši odtáhla od sebe. Víťa hlasitě nadával, protože hubená přísná dívka s mikádem ho začala hubovat, zatímco jeden z chlapců držel nešťastníka za ruce. Ince nebylo hanba lítostivě vzlykat.

„Počkej na táboře!“ houkla na Vasilisu a hned žadonila: „Pusťte ho, on toho už nechá.“

Vasilisy a Leška si už nikdo nevšímal, a tak se mohli nepozorovaně vytratit.

Když konečně došli k jejich vchodu, zastavili se ve slabém blikajícím světle pouliční lampy, která svítila jako jediná v celé ulici. Lešek si hned ohmatával nos.

„Uf, není zlomený!“ vydechl úlevou chlapec. „Když jsme byli na zemi, pěkně mě do něj praštil čelem!“

Vasilisa provinile přešlapovala na místě.

„Lešku, promiň, je to moje vina.“

„To nic,“ mávl rukou, „dobře jsme se poprali. A tobě by

mimochodem neuškodilo naučit se pár chvatů, aby ses příště uměla bránit.“

„Těžko bych něco takového zvládla.“

„S tvou fyzickou přípravou by to šlo hladce, akorát máš v sobě málo zlosti. Musíš v sobě probudit bojového ducha.“

Vasilisa neodpověděla. Pomyslela si však, že jestli bude chtít jet na letní tábor, bude v sobě muset bojového ducha tak jako tak probudit. Inka ji tam nenechá na pokoji.

„Tak jo, měli bychom už jít.“

Lešek zmizel ve vchodu jako první.

„A stavíš se pak?“ zeptala se Vasilisa, když stoupali po schodech, a usmála se: „Kdo by ti jinak pomohl s matikou?“

„No jo, každý není tak chytrý jako ty,“ Lešek se ušklíbl. „Počítání ti jde, to se musí nechat.“

Aby ne! pomyslela si Vasilisa a vzpomněla si na každodenní příklady, které jí zadávala babička Marta. Někdy se dívce zdálo, že z ní chce opatrovnice vychovat matematického génia: každý večer řešila Vasilisa různé úkoly, logické úlohy a hry, ale vždycky v nich byla čísla. Marta měla každý den připravené nové rébusy. Kam na ně pořád chodila? Ale teď, když je opatrovnice v nemocnici, měla Vasilisa spoustu volného času. Dokonce si mohla pozvat Leška, protože kočky najednou zmizely, už ani jedna se nemotala kolem dveří. Bylo to zvláštní a nepochopitelné, ale rozhodně příjemné.

Lešek bydlel ve čtvrtém patře a Vasilisa ve třetím. Proto si oba všimli pootevřených dveří a uslyšeli hlasy, které se ozývaly z bytu.

„Ty máš návštěvu?“ podivil se Lešek.

Vasilise se sevřelo srdce. Kdovíproč dostala najednou hrozný strach. Ani nevěděla, co dělá, otočila se a rychle se rozběhla po schodech dolů. Venku se jí ulevilo, chladný vítr jí příjemně ovanul tvář a šíjí, a jako by ji vzdušnými dlaněmi konejšivě pohladil po vlasech.

„Vasiliso, co je s tebou?“ objevil se vedle ní nechápající kamarád.

„Lešku, já tam nepůjdu.“

„Co blázníš, neboj se!“

Někdo chytil Vasilisu za rameno. Dívka se ohlédla, byla to sousedka, teta Hela. Její oči se leskly slzami radostného vzrušení.

„Vasiliso, holčičko moje,“ zvolala. „To je taková radost! Přijel tvůj otec...“

Velké hodiny v knihovně na zdi odbily šest, když Vasilisa obrátila poslední stránku. Kniha se jí líbila. Legendy o vílách, kouzelnících černé magie a dokonce rytířích ji baví. A navíc jsou napsány tak, jako by se udály doopravdy. I název tomu napovídá: „Opravdové příběhy“. Jen je škoda, že v otcově knihovně nejsou žádné knihy pro děti, třeba o škole nebo o sportu. Ty by si Vasilisa přečetla mnohem raději.

Na dlouhých policích se táhly řady obrovských encyklopedií těsně přitisknutých k sobě. Hřbety starobyklých vydání se leskly v krásných pozlacených vazbách. Názvy knih byly v různých neznámých jazycích. Vasilisa vytáhla jednu z nich v sametovém obalu s ozdobnými měděnými růžky. Stránky byly popsány psacími písmeny, vypadajícími jako hieroglyfy. Vasilisa nedokázala přečíst ani jedno slovo, a tak vrátila těžkou knihu zpátky na polici.

Ukázalo se, že čtení je to nejzábavnější, co se dá v domě dělat. A knihovna byla navíc nejbezpečnějším místem v otcovské usedlosti, jak si Vasilisa pojmenovala ohromný jednopatrový dům s rozlehlou zahradou a třímetrovým plotem. V domě byla spousta krásně zařízených pokojů. Honosný, skvěle vybavený obývací pokoj, prostorná hala s koženými sedačkami a skleně-

nými stolky. Všude stály vysoké vázy, svícny a trojkřídlá zrcadla. Na zdech visely obrazy v těžkých rámech a na podlaze ležely hebké vzorované koberce. V domě bylo dost míst, kde se dalo posedět a užít si skutečný přepych, to ano. Ale dívka byla nejraději tady, kde mezi mlčenlivými knihami poslouchala pravidelné uklidňující tikání nástěnných hodin.

Tehdy, v ten osudný večer, kdy jí nadšená teta Hela se slzami v očích oznámila, že za ní přijel otec, bylo těžké vyjádřit, jak se Vasilisa cítila. Nejdříve ji trochu podezírala, že si z ní vystřelila, ale sousedka neměla sklony k nejapným vtipům, vlastně vůbec neměla smysl pro humor.

Nakonec se ukázalo, že nepřijel její otec, ale jenom jeho řidič.

Vysoký zachmuřený muž s dlouhými černými vlasy pevně svázanými do culíku a zvláštní bílou jizvou na levé tváři se představil jako pan Ern, co pracuje pro pana Ohnivého. Něco si chvíli šeptali s tetou Helou, potom jí ukázal nějaké papíry, načež si sousedka utřela oči kapesníkem a pomohla Vasilise s balením toho nejdůležitějšího.

A teď už jsou to tři měsíce od té doby, co Vasilisa poprvé překročila práh otcova domu. Dívka si vzpomněla, jaký dojem na ni udělalo obrovské jednopatrové elegantní stavení plné světla, s širokánskými okny, verandou porostlou břečťanem a divokou vinnou révou.

A ta nádherná zahrada s klikatými cestičkami hustě posypanými štěrkem, půvabná kovaná houpačka a ozdobný altánek... Vasilisa si myslela, že se jí to jen zdá nebo že se dostala do pohádky.

Ale v pohádkách nebývá všechno jen dobré.

Před domem ji přivítala skupinka čtyř dětí. Dvojčatům Dejle a Severinovi bylo asi čtrnáct, vedle nich stáli ještě dva mladší chlapci, devítiletý Erik a osmiletý Noel. Nad dětmi se tyčila chůva, strašně hubená nepříjemná žena s pichlavýma očima a těkavým pohledem. Řidič se s chůvou pozdravil a svěřil

Paní Azalea jí suše oznámila, že rodina večerů vždy v osm a zpoždění se trestá.

Po večeri se poprvé poprala se Severem.

Když se tam dostala, přiložila si na opuchlou lícní kost stříbrnou lžici, kterou bez dovolení sebrala v kuchyni, a uvažovala.

Nikdo jí ale na tyto otázky neodpověděl, nezbývalo, než

počkat na otce, který by se měl podle paní Azaley brzy vrátit ze služební cesty.

Vasilisa nevěděla, co dělá Severin starší, ale očividně vydělával spoustu peněz. Rodina si žila na vysoké noze už podle služebnictva – měli řidiče, ochranku, chůvu a ještě několik lidí na úklid domu. Děti jezdily každé ráno do soukromé školy, vozila je a po škole vyzvedávala paní Azalea.

Vasilisa mohla zůstat ve své třídě a dokonce chodit i na gymnastiku, všude ji ale musel doprovázet pan Ern.

Ukázalo se, že dostat se za obvodové zdi zahrady je dost složité. Muselo se projet přes dvě brány a před tím dlouho sledovat, jak se pomalu otevírají. Paní Azalea ještě k tomu Vasilise velmi přísně zakázala ohlížet se, a na splnění svého příkazu přísně trvala.

Není třeba říkat, že to bylo velmi zvláštní. Když Vasilisa odjížděla s chůvou a řidičem do školy, ostatní děti už byly pryč. Asi jezdily dříve.

Ale i přes všechny nesnáze bylo Vasilise příjemné sledovat užaslé pohledy spolužáků, když začala jezdit do školy dlouhým černým autem a dveře jí otevíral nebezpečně vyhlízející šofér. I učitelé chodili o přestávce za Vasilisou a ptali se jí na nový život v otcově domě.

Vasilisa dostávala dokonce kapesné. Když jí chůva dala šustivou zánovní bankovku poprvé, dívka vyřeštila oči.

„To můžu všechno utratit?“ zeptala se překvapeně a už odhadovala, kolik nových džínů si za to koupí a ještě jí něco zbyde, aby to oslavila.

Sever, který stál opodál, se přezíravě ušklíbl.

„Tak nakonec zrzavá sirota k penězům přišla!“ řekl jízlivě a udělal neslušné gesto.

„Každý den ti budu dávat stejně,“ odpověděla paní Azalea a tvářila se, že si úšklebku Severa mladšího nevšimla. „A doufám, že se o sebe postaráš sama.“

Vasilisa radostně přikývla a Severovy posměšky ignorovala. Bratr se jí potom pokusil peníze sebrat – chůva se do toho opět nepletla, Sever byl očividně její oblíbenec –, ale Vasilise se podařilo mu utéct. Vylezla na veliký rozložitý dub a schovala se ve větvích. Vrcholky stromu převyšovaly dům a jeho husté listoví zatemňovalo Vasilisino okno, takže v pokoji bylo stále přítmí. Ale po dubových větvích, které dosahovaly skoro až na okenní římsu, mohla nepozorovaně vlézt do pokoje nebo po nich naopak slézt zpátky do zahrady.

Vasilisa to tak obvykle dělala, když utíkala před nesnesitelnými bratry a sestrou. Dejla měla navíc jedovatý jazyk a při každém setkání si neodpustila nějakou jízlivou poznámku.

Ve všední dny přesně v sedm čekal u vrat na Vasilisu pan Ern. Doprovodil ji do školy, odpoledne ji zase vyzvedl a odvezl na gymnastiku. Potom se k nim připojila paní Azalea se Severem a Dejlou a všichni jeli domů. Celý rituál probíhal za naprostého ticha a Vasilisa si pomalu začala zvykat na neustálý dohled.

Ale Leška pan Ern strašně štvál.

„Heleď, a ten týpek se za tebou bude pořád tahat?“ ptal se a nenápadně pozoroval odměřeného řidiče, který se neustále motal někde poblíž.

Dnes byla sobota, pro Vasilisu úplně volný den. Sever, Dejla, Erik i Noel každý víkend někam zmizeli. Každopádně, když v šest ráno dívka vstala, už doma nezastihla nikoho, kromě pana Erna.

Vasilisa si za první týden ušetřila pěkný obnos, a tak vyrazila s Leškem na nákupy. Koupila si nové tmavomodré džíny, tenisky, tenký svetr s vyšitým motýlem na prsou a perfektní sportovní dres.

Koupili také nové tréninkové oblečení pro lehce se bránícího Leška a ještě fotbalový míč a značkové běžecké závaží na nohy, o kterém Vasilisa věděla, že si jej Lešek už dlouho přeje.

Potom ale Lešek nedbal protestů a pozval kamarádku na zmrzlinu. Pojídali smetanové kopečky s čokoládovou polevou a ve se se rozebírali nákupy, aniž by si všímali pana Erna, který si venku četl noviny, nebo to alespoň předstíral.

„A co tvůj otec, už přijel? Viděla jsi ho?“ zeptal se Lešek, když zdolal většinu zmrzliny.

Byl opravdu nadšený, že Vasilisa tak náhle zbohatla, a viděl v tom jen samá pozitiva, tedy až na to, že se v jejím životě objevili sourozenci a rezervovaný pan Ern.

„Ne, ještě jsem ho neviděla,“ Vasilisa se zádumčivě rýpala lžičkou v poháru. „Je to zvláštní, že? Neměla jsem ani tušení, že mám otce. Nevěděla jsem, jestli žije, nebo dávno umřel...“

„Zvláštní je, že se za tebou nepříjel hned podívat,“ poznamenal Lešek.

„Dvanáct let se o mě nezajímal, tak proč by měl najednou spěchat?“

Nastalo trapné ticho.

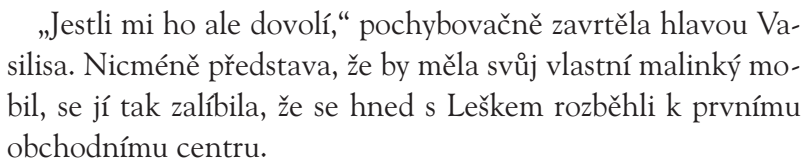
„A co tvůj bratr, ještě tě otravuje?“ pokusil se Lešek změnit téma.

„Jak by ne!“ Vasilisa mávla rukou. „Pořád číhá na chodbě, a navíc s tou Dejlou. A ti mladší taky vymýšlejí různé lumpárny, ve všem poslouchají staršího bráchu.“

„Kdyby se mi tak dostal do rukou,“ s lítostí řekl Lešek a přimhouřil oči, „vyřídil bych si to s ním jako chlap s chlapem.“

„To nejde,“ zavrtěla hlavou Vasilisa. „Strašně ráda bych tě pozvala. Kdybys viděl tu krásnou zahradu! Ale nejde to... A navíc,“ Vasilisa ztišila hlas a zabrousila pohledem k panu Ernovi, „mám takový pocit, jako bych teď žila pod zámkem, jako ve vězení. Představ si, že v domě není žádný telefon. Nemůžu ti ani zavolat.“

„Poslyš, tak ti koupíme mobil,“ plácnul se do čela Lešek. „Jak to, že nás to nenapadlo dřív?“

Naštěstí byl v domě dobrý signál, a tak se teď Vasilisa mohla zamknout v pokoji a povídat si s Leškem po telefonu.

Ale myšlenky na zvláštnosti otcova domu ji nenechávaly klidnou. Jednou se Vasilisa schválně vydala k bráně, aby zjistila, jestli by se mohla (možná se to bude hodit!) sama dostat za plot „usedlosti“. Chvilí se ochomýkala kolem zavřených železných vrat a poté se vydala podél plotu. Jiný východ ale nenašla. A navíc se ani nevrátila zpátky k bráně, i když si byla jistá, že dům obešla několikrát dokola.

Při téhle činnosti Vasilisu přistihl pan Ern. Chytil ji pevně za rameno, mlčky ji dovedl až do jejího pokoje a stručně ji požádal, aby už podél plotu víckrát nechodila.

Ještě jedna věc byla velmi zvláštní. Jednou se Vasilisa probudila uprostřed noci a zjistila, že stojí u otevřeného okna. Na nočním nebi zářil měsíc v úplňku. Vasilisiny ruce slabě zářily ve tmě. Jako očarovaná sepnula dlaně, a ty se naplnily světlem a tmavě modrými mihotajcími se jiskrami. Vasilisa rozhodla ruce, a pokoj se rozzářil ohňostrojem stříbrných a tmavě modrých světél. Na okamžik dívce připadalo, že přes světelný pás probleskují číslice. A pak vše zmizelo. Vasilisa si řekla, že se jí to asi jenom zdálo, ale příští úplňk se vše opakovalo – chození ve spánku i záhadné číslice. Vasilisa se rozhodla, že o tom nikomu neřekne, ani Leškovi, dokud sama ne zjistí, co se to děje.

Hodiny odbily sedm. Ach jo. Jak byla Vasilisa ponořená do vzpomínek, ani si nevšimla, že už je čas vyjít z knihovny.

Seděla na svém oblíbeném místě na parapetu, schovaná za malinově červeným závěsem. Četla si tu celou noc při světle malinké svíčky. V domě byla zavedena elektřina a centrální

topení, ale skoro se nepoužívala, dávali přednost svíčkám a krbům. Paní Azalea často opakovala, že pan Ohnivý má raději živý oheň, než studené nudné světlo elektrických žárovek.

Vasilisa se chystala vylézt ze svého úkrytu, aby se jako vždy po ránu v knihovně trochu protáhla. Už bylo načase chystat se na léto, trenérka nikomu nic nepromine. I když, pustí ji vůbec na celé tři týdny na letní tábor? Vasilisa o tom zatím raději nepřemýšlela.

Ale z chodby se najednou ozval šramot. Někdo sahal po klice.

Vasilisa zbystřila. Za okamžik se dveře začaly pomalu otevírat a dívka uslyšela tlumený Erikův šepot.

„Tak kde je zrzka?“ V bratrově hlase bylo cítit zklamání. „Říkal jsi, že tady bude.“

„Určitě tady je, někam se schovala,“ odpověděl tiše Sever. „Stoprocentně.“

Dveře se zabouchly. Ale Vasilisa si byla jistá, že bratři zůstali v knihovně.

„Určitě ještě spí,“ pronesl Erik. „Měli jsme ji chytit večer...“

„V pokoji není, díval jsem se.“ Sever udělal několik kroků směrem k malinově červenému závěsu, kde se sestra ukrývala. „Omylem jsem jí vylil do tašky celou lahvičku lepidla!“

Když to Vasilisa uslyšela, rozhořčením zalapala po dechu. Už už chtěla vyskočit ze svého úkrytu, když si uvědomila, že bratr nejspíš blafuje. Proto zůstala na svém místě.

To už se ale chlapci přiblížili těsně k závěsu.

„Není tady,“ ozval se přesvědčeně Erikův hlas. „Určitě je někde v zahradě a dělá tam ty svoje salta.“

„Jako opice v cirkuse,“ vyjádřil se opovržlivě Sever.

Vasilisa pevně stiskla rty, aby mu na to něco neodpověděla, nechtěla hned po ránu vyvolat melu. Měla v plánu požádat pana Erna, aby ji odvezl do města, kde se chtěla sejít s Leškem.

„Ale viděls, jak leze po stromě?“ Erik obdivně hvízdнул. „Díval jsem se, jak vylézá ze svého pokoje. Skákala po větvích jako...“

„Opice,“ doplnil opět Sever. „Proč musí zrzka bydlet s námi? A zrovna před tou zkouškou? Něco tady nehraje...“

Vasilisa našpicovala uši. O čem to mluví? Ale bratr ztichl. Zato Erik se očividně nemohl dočkat, až si o novopečené sestře promluví:

„Slyšel jsem, jak Ern říkal naší Azalee o tom, že jí jde skvěle gymnastika...“

„Hloupá a nesmyslná činnost,“ opět přerušil bratra Sever.
„Měl jsem na mysli něco jiného. Copak otec chce, aby s námi
bydlela i TAM?“

Znovu zaskřípaly dveře. Ozvaly se těžké odměřené kroky.

„Co děláte v knihovně?“ ozval se klidný lhostejný hlas. „Nemáte lepší věci na práci v sobotu ráno? Severe?“

Vasilise se úzkostí sevřelo srdce. Kdo to je?

„Hledali jsme zrzku, otče...“

To ne!

„Často sem chodí.“

Vasilisa se zastyděla za to, že se choulí za závěsem. Ale co má dělat? Jak se jen nenápadně dostat ze svého úkrytu, aby se konečně mohla setkat s člověkem, kterého si tolik přála vidět už od prvního dne stráveného v tomhle strašném domě? A vlastně ještě mnohem dříve...

„Severe, copak jsi zapomněl, o co jsem tě žádal?“ V lhostejném hlase se ozvaly chladné kovové tóny.

Sever si jich očividně také všiml, protože odpověděl jaksi suchopárně:

„Ano, otče. Příště se k ní nepřiblížím na krok.“

„Zkouška se blíží, a ty by ses měl soustředit jen na ni, a na nic jiného.“

„Ano, otče,“ pronesl uctivě Sever, který byl v tu chvíli k nepoznání. „Moc si přeji být opravdovým hodi...“

„Cítím vůni sfouknutých svící,“ přerušil syna Severin starší. „A ten závěs ve druhém okně se trochu vlní... No pěkně.“

Zavládlo ticho. Vasilisa strnula hrůzou a přála si pouze jediné, probořit se okenním sklem ven.

„Vylez.“

Hlas zněl tiše a klidně, ale ve Vasilise by se krve nedořežal.

Pochopila, že byla odhalena. Cítila, že ji zradilo vlastní tělo a celá rudne, odhrnula těžký závěs a těžkopádně seskočila na podlahu.

Před ní stál vysoký, hubený muž s širokými rameny a světlými vlasy. Jeho šedozelené oči, stejné jako měl Sever, hleděly lhostejně, jakoby skrze ni.

Těžko říct, proč si Vasilisa otce představovala úplně jinak. Myslela si, že má zrzavé vlasy a tmavomodré oči, veselou povahu. Ale Severin starší vypadal přesně naopak, než jak si ho Vasilisa vysnila.

„V mém domě není zvykem špehovat,“ pronesl chladně a prohlížel si dceru od hlavy k patě.

Jeho tvář s jemnými rysy se zkřivila v kyselém výrazu plném opovržení.

„Myslel jsem si, že jsem pro tebe poslal zbytečně,“ usoudil se svráštělým čelem. „Copak nevíš, že poslouchat cizí rozhovory je neslušné?“

„Já jsem neposlouchala,“ protestovala Vasilisa. „Jenom jsem si četla pohádky.“

Stále měla knížku u sebe, svírala ji v rukou a nevěděla, co si s ní počít.

Otec si ji chvíli mlčky prohlížel, potom najednou vytáhl z kapsy u saka lístek a podal jej dceři.

Na kraji lístku bylo napsáno:

Vasilisa nechápavě otevřela vzkaz. Otcovo chování ji jaksethčí uvedlo do rozpaků: takhle si jejich setkání nepředstavovala. Copak ji ani neobejme?

„Co to má znamenat?“

Vasilisa pokrčila rameny. Jak to má vědět? Možná je to jen další krutý vtípek. Před tím jí ještě nikdo ze sourozenců žádný vzkaz nenapsal.

Sever se zájmem sledoval chvíli otce, chvíli Vasilisu, zato Erik byl bledý a vyděšený a zkroušeně přešlapoval z nohy na nohu.

„Chodíš sem do knihovny často?“ vyptával se otec dál a tvářil se, že si počínání mladšího syna nevšiml.

Vasilisa přemýšlela, jak nejlépe odpovědět. Otec se už beztak
tvářil nepřátelsky, nechtěla ho ještě více popudit.

„Chodí sem každý den,“ odpověděl za ni Sever a ušklíbl se.
„Když zrovna není ve škole nebo na tý svý blbý gymnastice.“

„A co mám asi tak jiného dělat?“ odsekla už trochu našťavaně Vasilisa, „když chodit ven se tady nesmí.“

„Dobrá,“ přerušil ji otec. „Eriku, Severe! Možná že vy o tom něco víte?“

Sever zavrtěl hlavou. Erik svěsil hlavu.

Severin starší se opět obrátil na Vasilisu.

Dlouho upřeně pozoroval její tvář, jako by se v ní pokoušel najít odpověď na nevyřčenou otázku. Poté se očividně rozhodl jednat. Chytil dceru za rameno a táhl ji za sebou ven z knihovny. Sever mladší je vyprovázel vítězoslavným pohledem.

Sešli dolů po širokém schodišti, které vedlo do haly, a po cestě potkali paní Azaleu. Ta se Severinovi staršímu hluboce uklonila, aniž by si všimla Vasilisina zoufalého rozpoložení.

Otec s dcerou vyšli z domu a mířili po klikaté cestě hustě posypané černobílým štěrkem stále hlouběji do zahrady. Severin starší se zastavil až u staré nenápadné kůlny. Tahle část zahrady byla zcela zpustlá. Tráva tu byla vysoká až po pás, takže nízkou stavbu téměř do poloviny dveří zakrývala.

„Jsme tady,“ pronesl Severin starší a sundal ruku z dceřina ramene. „Chvíli si tu pobudeš. Řekněme do večera.“

„Ale co jsem udělala?“ vykřikla Vasilisa, celá rudá rozhořčením nad tou nespravedlností. „Já tam nechci, jasný?!“

„V mém domě panují určitá pravidla,“ odpověděl jí na to otec a přimhouřil oči, ve kterých se zablýskla jiskřička zájmu. V každém případě teď vypadal o něco méně lhostejně.

„Ber to tak, že je to nutné,“ pokračoval a jeho tvář opět zkamenněla. „A abych nezapomněl, zakazuji ti chodit do rodinné knihovny.“

„Ale proč tady mám být zavřená?“ Vasilisa se ohlédla na dřevěný domek za svými zády. „Co kdybych se šla raději učit? Máme toho teď ve škole hodně...“

„Na školu zapomeň. A na učení taky. Tvůj život se teď dočela změní.“

„Proč by měl?“ utrousila Vasilisa, opět nezdvořile.

„Zapamatuj si jedno prosté pravidlo,“ pronesl suše Severin starší a pozoroval měnící se dceřinu tvář. „Nikdy mi neodporuj.“

Otec se krátce rozmáchl a vlepil Vasilise facku.

Dívka vykřikla, spíše překvapením a křivdou než bolestí.

Severin starší rychle odemkl dveře a strčil dceru dovnitř. Zápora s řinčením zaklapla a otec se vzdálil. Vasilisa zůstala sama v úplné tmě.

„No páni...“ řekla jen a opatrně si ohmatávala lícní kost: To bude pěkná modřina.

Tak takhle si setkání s otcem určitě nepředstavovala.

Proč jí najednou Erik napsal vzkaz? Všimla si, jaký měl z otce strach. Sever vypadal překvapeně a sledoval to se zájmem, takže o vzkazu nic nevěděl.

Ale uběhly asi tři hodiny, a nikde nikdo.

... Měla nádherná ohnivě rudá křídla. Vasilisa jimi zamávala – šlo to náramně snadno, jako by létala celý život. Hluboko uvnitř cítila báječnou lehkost, nepatrné pohyby ji nadnášely a ona se vznášela ve víru euforie. Stoupala výš a výš a užívala si báječný pocit radosti z volného letu.

Bílá oblaka rázem vystřídaly už zdálky vlídně zářící hvězdy...

A najednou v sametově černé tmě vzplanuly tisíce ohnivých schodišť a zastínily celou oblohu. Vasilisa byla bezradná.

Nevěděla, kudy má letět dál. Křídla jí spaloval žár z tisíců schodů, těžko se jí dýchalo.

„Tak dělej,“ zašeptal jí do ucha měkký chraplavý hlas, „honem, už zbývá jen chvilka... musíš si vybrat tu správnou cestu!“

„Ne,“ přerušil ho jiný hlas, hrubší a přísnější. „Po ohnivých schodištích se nesmí chodit! A navíc, vůbec neví, kam má jít!“

Ozval se hlasitý nepřijemný smích.

Vasilisa sebou trhla a strnula v nerozhodnosti, její křídla znehybněla.

„Nevzdávej se!“ ozval se vylekaně první hlas.

Ale dívka cítila, jak ji strašná síla táhne zpět. Doslova jako by někdo přetácel zpět filmový pás. Zářící hvězdy rychle odplouvaly a měnily se v blednoucí tečky, dokud se neskrýly v husté šedavé mlze, která se tu objevila zčistajasna. Mlha zalézala do uší, úst i očí, křídla zvlhla a ztěžkla, až se úplně rozmočila. Vasilisiny ruce a nohy zcela ztuhly, jako by byly sevřené v ledovém brnění. Nemohla ani pohnout prsty! Dívka padala dolů jako kámen, který se utrhł z útesu – tiše, střemhlav, neúprosně; viděla, že země se rychle blíží... Ještě kousek – a narazí! Taková hrůza! Takový chlad!

„Mami!“ zakřičela Vasilisa a probudila se.

Ležela na otýpce sena schoulená do klubíčka. I přesto byla tak zkřehlá, až jí drkotaly zuby.

Venku se setmělo, už nastal večer.

Vasilisa se zvedla a začala hýbat rukama i nohama, aby se zahřála. Několikrát vyskočila, ale bolestivě se udeřila o ztrouchnivělý trám, ze kterého se na ni navíc sesypal prach.

Tak takhle to nepůjde... Dívka se opět posadila na seno a přitáhla si kolena k bradě.

Takový zvláštní sen! Červená křídla, schody, hlasy... To bylo asi z hladu. Zajímalo by ji, jestli se takhle dá létat ve vesmíru.

Vasilisa se zaposlouchala, kroky ustaly těsně u dveří.

Vasilisa zaslechla pisklavý smích. Aha, takže Dejla je tady taky.

Vasilisa obrátila oči ke stropu a vzdychla. Už je to tu zas! Rozhodla se, že neodpoví. Možná že její nevlastní sourozence brzy přestane bavit se jí vysmívat a půjdou si zase po svém.

Vasilisa to nevydržela:

„Otec ti vzkazuje...“ začal pomalu Sever, „že seš... zrzavá nestydatá nána!“

Počkala, až se uklidní, a trpělivě zopakovala:

„KŘÁP!“ Dveře kůlny se zachvěly pod silným úderem. Vasilisa se poprvé zaradovala, že jsou tak pevně zavřené.

„Ach Severe, to je od tebe tak šlechetné, že se mě pokoušíš vysvobodit.“

„Otec nám nakázal, abychom tě večer pustili ven,“ syknul Sever zlostně, „ale paní Azalea nám řekla, že večer je dlouhý, a tak nemusíme pospíchat... Hádej, koho poslechneme?“

„Mazejte odsud za svojí chůvičkou, děťátka!“

Vasilisa se naštvaně svalila zpátky na seno. Bylo jí jasné, že z toho rozhovoru nic nevzejde.

„No dobře, nemusíš se hned čertit,“ řekl Sever nečekaně smířlivým tónem. „Mám pro tebe návrh...“

„Jaký?“ V tu ránu Vasilisa zbystřila.

„Pustíme tě ven, když nám řekneš, od koho byl ten vzkaz a co v něm bylo,“ pronesl lhostejným tónem Sever a odkašlal si, aby zakryl zvědavost.

„Tak co ty na to?“

Vasilisa začala horečně uvažovat. Erik zatím očividně bratrovi o vzkazu nic neřekl. Takže si z ní jen neutahuje...

„Stejně nám to neřekne,“ zapištěla zničehonic Dejla, „akorát nám bude všet bulíky na nos.“

„Řeknu vám to,“ pospíšila si Vasilisa. Myšlenka na možné vysvobození ji neobvykle rozrušila. „Akorát si myslím, že vám to ani není třeba říkat.“

Sever se ušklíbl.

„Jen nám to řekni! Sami uvidíme, jestli to je nebo není třeba.“

„Nejdřív odemkněte dveře, už mě nebaví křičet.“

Vasilisa po špičkách přešla ke dveřím. Venku už byla tma, ale otvory mezi prkny pronikal tenký pruh světla. Že by s sebou měli svítilnu?

Zvenku se ozývaly hlasy, zřejmě se radili. Nakonec Sever opět udeřil do dveří.

„Dobře, pustíme tě, ale ať tě ani nenapadne utéct,“ varoval ji výhrůžně.

Paprsek světla se mihnul blíž. Závora se s řinčením otevřela.

Vasilisa měla jasno, teď, anebo nikdy.

Ze všech sil strčila do dveří. Ozval se sípavý výkřik a cinkot rozbitého skla. Vasilisa vyrazila ven jako střela, cestou se vyhnula něčím nataženým rukám, a podle jekotu, který se jí ozval pod nohama, omylem srazila Dejlu na zem. Potom se hlava nehlava vrhla k domu přes křoví a květinové záhony. Orientovala se pouze podle světla, které se linulo z oken, taková byla všude kolem tma. Vasilisa si nevšímala hrozeb a nadávek, které se za ní ozývaly. Byla na svobodě!

